

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XVI. ročník, číslo 6 - červen 2010

SLOVO NA ÚVOD

Gn 26,12-30

Když se v Bibli mluví o Bohu, tak je to Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. Abraham, Izák, Jákob - otec, syn a vnuk. Abraham - to je slavná postava. Odvolávají se na něj křesťané, židé i muslimové jako na svého praotce, protože Abraham dokázal poslechnout Pána Boha, dokázal jít a něco dělat. Bible mu věnuje 23 kapitol a na desítkách míst ho pak ještě připomíná.

Jákobovi se věnuje v Bibli nějakých 15 kapitol a opět jsou to příběhy od dětství až do stáří, příběhy o tom, jak se Jákob rval s osudem.

O Izákovi se v Bibli vlastně nic moc nepíše. Dvě kapitolky o člověku, který nebojoval žádný hrdinný boj víry. Nevýrazný mezičlánek ve slavném rodu. Alespoň to tak vypadá. A přitom mi ten Izák připadá nejvíc v pohodě - možná i proto, že se nikde necpe, dokonce, že dokáže ustoupit do pozadí, když se cpe někdo jiný. Izák je ochoten ustoupit a zkusit to někdy jindy a někde jinde znovu. A ne jednou - ale dokonce třikrát. Možná jediný příběh v Bibli, kde hraje Izák hlavní úlohu a celá ta úloha spočívá v tom, že ustupuje do pozadí.

Přitom nejde o nic menšího, než o studně. V poušti je to samý základ života. Nemít studnu, to znamená prostě nebyt. Izákovi se dařilo a tak přišli závistivci a pracně vykopané studnice mu zasypali. A Izák se zvednul, šel jinam a vykopal novou. Tu mu ukradli. A Izák se zase zvednul, odstěhoval o kus dál a vykopal si třetí. A zase se mu dařilo.

V tuhle chvíli jeho protivníci poznali, že ho nepřemůžou. Přišli s tím, že by vlastně chtěli spolupracovat.

Není jednoduché odpustit, když se druhý omluví. Když se ani neomluví, je to o to těžší. Izák do toho jde. Za ten klid a pokoj to stojí. Izák se smíří s těmi, co mu ubližovali a snaží se spolu s nimi dělat dobrou práci v tomto

světě. Ne proto, že je bačkora a budižkničemu. Ví, že nese Boží požehnání. Převzal ho od svého otce Abrahama a předá ho svému synu Jákobovi. On sám není ani hrdina víry, který je ochoten prošlapávat neznámou cestu, ani bojovník o Boží požehnání. Prostě je tam, kde ho Bůh postavil a dělá poctivě to, co dělat má.

Tahle historika mi něco připomíná - historii YMCA, Diakonie a v posledku i církví a vůbec křesťanů v minulém století. Doby vzniků a následných zákazů, doby více či méně úspěšných pokusů o obnovu v letech uvolnění a následné doby pronásledování, doby vzdoru i resistance... V této situaci šli křesťané v Izákových stopách. Izák se necpe. Dál nese Boží požehnání a dělá poctivě to, kam ho Bůh v té které době staví. Má sílu Božího požehnání, které přijal a nese dál.

To je síla, kterou nikdo a nic nepřepere. Kdo si je jistý sám sebou, nemusí se cpát. Ví, že dělá dobrou věc a dobré věci nemizí jen proto, že je mocní tohoto světa zakazují, protože se jim z nějakého důvodu nehodí do krámu.

Izák vykopal už třetí studnu. O tu už nebylo sporu. Jeho odpůrci pochopili, že nemají šanci. Tak jí Izák dal jméno Rechobót (to je Prostorná) a řekl: „Teď už nám Hospodin poskytl prostor, abychom se mohli na zemi rozplodit“. (Gn 26,22). Izák svojí věrností opět otevřel prostor. A najednou ti, kdo ho pronásledovali, přišli a chtějí spolupracovat. Chtějí mít podíl na požehnání a dobré práci, kterou Izák dělá. Slibují, že budou hodní a že budou spolupracovat. Vždyť přeci vždycky byli hodní a spolupracovali... No - trochu kecají.

Trochu - prostě kecají. Haj hou. Izák ví, že nese Boží požehnání a že dělá dobrou práci, tak vydrží i tohle. Vždyť o co jde - o naši slávu?

O naše zásluhy? O to, aby ti druzí přilezli ke křížku a omluvili se?

Ale houbelec. Jde o Boží požehnání a dobré dílo, které má být vykonáno. A teď je tu i prostor. Je tu studnice Rechabót - prostorná studnice křesťanské tradice, kterou máme k dispozici i v této svobodné době. Jde o to ji bez hořkosti a výčitek dát k dispozici těm, kteří přichází. Vždyť rozpoznávají, že s námi

je Hospodin. Izákovi to říkají pohané. Kdo ví, co si pod tím představují... Ale vidí, že církve má něco, na čem by chtěli mít podíl i oni. Náš „Izákovský“ úkol je stále stejný - nevzdat se toho dobrého, co jsme přejali a nabídnout to všem okolo nás. Dát jim možnost přijímat z Boží ruky všechno dobré, co Pán Bůh dává.

707. SCHŮZE STARŠOVSTVA (10. ČERVNA 2010)

Přítomni:

členové: Bruncko, Drápal, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Zvánovcová, Žilková

náhradníci: Hoznauer

omluven: Pechar, Dus, Holý, Chadima, Stralczynská

host: vedoucí YMCA Braník Jan Jeroným Zvánovec na část jednání

Píseň: 621 (EZ) Za ty, kdo hladem trpí a bídou

Biblický úvod M. Žilková Fp 2. 1 – 5, 12 – 16, Neh 4.14 O odvaze víry

Píseň: Bojuj ten dobrý boj víry

modlitba

Další schůze bude druhé pondělí v září tj. 13.9.2010.

1) Staršovstvo vyslechlo návrhy J. Zvánovce na termíny ohlednutí za letními akcemi. 17.10.2010 nebo 24.10.2010. Bylo by dobré termín stanovit před prázdninami, aby se už na akcích mohlo účastníkům říkat, kdy ohlednutí bude. Staršovstvo rozhodne o termínu do 14 dnů a dá termín vědět.

2) Laické bohoslužby

Důvody, proč o tom staršovstvo uvažuje:

a) J. Pechar slouží i jinde

b) Laik může oslovit něčím, co má dlouhodobě promyšleno.

Staršovstvo v souhlase s bratrem farářem bude vážně zkoumat formát bohoslužeb, ve kterých by kázáním posloužil některý z laiků. Smyslem takových kázání by především bylo poskytnout výklad určitých témat evangelia v souvislosti s vlastním životním příběhem. Frekvence takových kázání by v žádném případě nebyla větší než jedenkrát za měsíc. Prvé datum, o kterém se uvažuje, je 26. září. Budeme reakce na takové kázání velmi pečlivě vyhodnocovat a rozhodovat se, zda takto postupovat i nadále.

3) Na uvolněné místo po Kamilovi Skuhrovi postoupil Jan Filip Chadima. Protože měli stejný počet hlasů ze sborového shromáždění s Alešem Hoznauerem, postoupil po vzájemné dohodě.

4) Sbírký

Na Diakonii se vybralo 7432,-Kč a tuto částku odešleme.

Na povodně se vybralo 11 787,-Kč a tuto částku odešleme dle návrhu faráře Štěpána Janči na účet sboru v Orlové.

Na Jeronymovu jednotu bylo vybráno 7700,-Kč, odešleme 12 000,-Kč.

5) Bohoslužby o prázdninách

4.7. J. A. Dus	1.8. zařídí A. Hoznauer
11.7. J. Pechar	8.8. zařídí A. Drápal
18.7. J. Pechar	15.8. zařídí A. Hoznauer
25.7. J. Pechar	22.8. zařídí A. Drápal
	29.8. J. A. Dus

- 6) Nové klíče od kanceláře těm, kdo je potřebují, po výměně vložky zařídí Dušan Bruncko.
- 7) Staršovstvo přijalo žádost sestry Elišky Adamcové o podporu její misijní činnosti v Banja Luce a tuto žádost projednalo. Staršovstvo je této žádosti příznivě nakloněno při splnění určitých podmínek. Staršovstvo ustanovilo tříčlennou skupinu, která se sestrou Eliškou Adamcovou povede podrobnější rozhovor. Bude-li výsledek rozhovoru pro obě strany uspokojivý, mohla by být sestře Elišce Adamcové poskytnuta částka až 60 000,-Kč na půl roku ve dvou až třech splátkách s tím, že by v rámci sboru svou službu mohla prezentovat a dosáhnout navýšení skrze soukromé dary. Pokud bude první půlrok vyhodnocen příznivě, může být podpora o dalšího půl roku prodloužena.
- 8) Bohoslužby pod vedením mládeže
Staršovstvo děkuje mládeži a oceňuje pečlivou přípravu a vedení bohoslužeb 13.6.2010 a pověřilo br. Dušana Bruncka, aby s mládeží projednal podněty vzešlé z diskuse staršovstva.

Zapsal A. Slabý

KŘEST

V neděli svatodušní - 23. května 2010

byl pokřtěn

Tadeáš Fridrich

Z křestního kázání:

Spasení není z vás, je to Boží dar (Ef 2,9)

.... Dar spásy, dar věčného života – toť vpravdě „Boží dar“, protože nikdo jiný takový dar dát nemůže. Boží dar, řecky Theodotos, poaramejštěně Taddai a odtud počestněně Tadeáš.

... Tvoje jméno mluví o tom, že ty jsi Boží dar.. pro rodiče, pro nás – jako člen sboru.

A na druhou stranu mluví o tom, že i pro Tebe je přichystán Boží dar spásy a věčného životaTeď je důležité pro Tebe, že tento dar dostáváš. Že stačí ho prostě přijmout a jako znamení tohoto přijetí pak být pokřtěn.

TROCHU JINÉ BOHOSLUŽBY

V neděli 13. června byly bohoslužby v režii mládeže – varhanní doprovod nahradila hudební skupina, text písní se promítal na plátno, čtené slovo doprovodila pantomima. Křest, kázání a požehnání si ponechal bratr farář.

A výsledky rychlé ankety účastníků bohoslužeb?

báječné – nápadité – jiné, zajímavé – bylo to oživení, ale měla by to být jen vzácná výjimka, maximálně čtyřikrát do roka – vystupovat ti mladí umějí – moc se mi to líbilo – nijak mě to neuráželo –

V rámci bohoslužeb byla pokřtěna Josefina Anna Šebková...

...a požehnáno Davidovi Cohen.

DAVID, MOC A MY

K následující úvaze mě inspirovala poznámka jednoho z účastníků branických biblických hodin, který zmínil, že on si tedy krále Davida neváží, protože to byl lump.

Urijášův příběh známe všichni. A mnozí jsme jistě slyšeli i trochu otřepaný bonmot, že Hospodin založil svou církev na třech vrazících: Mojžíšovi, Davidovi a Pavlovi. Jak dalece se v těchto soudech odráží porozumění Davidovu příběhu tak, jak nám ho podává

Písmo? Nebo jinak, není v tom, co považujeme dnes za samozřejmé, něco, co způsobuje, že ulpíme na části toho příběhu, a ten zbytek slyšíme jen tak na půl ucha?

Někdy před více než deseti lety jsem se poprvé dostal do Petrohradu a společně se svými ruskými přáteli jsem procházel Petro-pavlovskou pevnost. Jeden z nich se skoro až rozněžnil lítostí nad carem Petrem I., který tam nechal umučit k smrti svého syna, care-

více Alexeje, když se před tím sám účastnil jeho výslechů. Vykládal o tom, jak to bylo pro Petra I. těžké. Nějak se mi to nezdálo, dostali jsme se do debaty, a on hájil názor, že „velkým lidem je více dovoleno“. Samozřejmě, že mě nepřesvědčil; ta rovnost před zákonem bez ohledu na osobu je v evropské tradici zakotvena hodně hluboko - přes francouzskou revoluci až k *Magna charta libertatum*. Jenomže neukazuje bible, jako obvykle, v Davidově příběhu, více realismu ve srovnání s naším hodnocením? Vidíme to kolem sebe napořád - člověk obyčejný, mnohdy pevných zásad, jindy prostě jen běžných mravů, se dostane do vedoucího postavení a začne se chovat jinak. Najednou může věci, které dříve nemohl. Udělá jeden, dva kroky špatným směrem, a pak se zaplétá stále více. Cožpak David chtěl Uriáše zabit? Samozřejmě, že původně ne. Jenomže nakonec to udělal. Postavení krále mu umožnilo spáchat zločin, který by jako pastýř ovcí i jako přední bojovník vojska nejen spáchat nemohl, ale asi by mu ani nevstoupil na mysl. A proč to udělal? Protože chtěl udržet svůj pozitivní obraz. Nechtěl přiznat své selhání. Jedna věc je rovnost před zákonem. Druhá věc je mravní soud a porozumění. Tam už nelze od síly pokušení, které přichází s mocí, odhlédnout.

Davidův příběh má mnoho vrstev. Osobně mám dosti velkou důvěru ve správnost starokřesťanské tradice, která vidí paralely mezi dynamikou klíčových starozákonních příběhů a dynamikou spásné moci Ježíše Krista v osobním příbězích. Viděno takto, je Davidův příběh naším příběhem. Příběhem toho, jak Boží požehnání, ať požehnání majetkem, krásou, osobním šarmem nebo postavením, přináší nejen možnosti, ale i pokušení. A jakou velkou invenci jsme schopni předvést, když se snažíme stopy selhání zahladit. A jaké to má hrozné důsledky. To jsou naše příběhy. Jsou jich tisíce. Je to přece běžné, že někdo, třeba nadřizený nebo příbuzný, něko-

ho nespravedlivě obviní, a pak stráví léta tím, že své obvinění se snaží podložit důkazy, často vymyšlenými. A to jen jeden z mnoha příkladů. Nicméně Davidův příběh jeho selháním nekončí. Rozuzlení je v pokání. V tom, že se věci nazvou pravým jménem. V tom, že se postavíme před Boží tvář a přijmeme jeho spravedlnost.

Vraťme se ale zpět k tomu mocenskému aspektu. Z médií se line jeden příběh za druhým. Pokušení moci, zneužití moci, odhalení, obvinění. A pak? Zdá se, že jsou jen dvě možnosti. Buď dotyčný připustí selhání. A pak už to většinou jede - palcové titulky, že přiznal to a to, volání po odstoupení, marná obrana, odchod. A uspokojení nás diváků. Něco mezi rituální popravou afrických kmenových králů a staroaténským ostrakismem. Čím je obviněný výše postavený, tím větší vzrušení. Papež - vyšší cíl snad už ani být nemůže. K zahazení také není nějaký pokles známého evangelisty nebo člověka, který stojí v čele velkého sboru a je znám nekompromisním mravním učením. Druhá možnost je, že dotyčný jakékoliv selhání odmítne, případně ho označí za směšné, nebo dokonce si to zcela nezakrytě s obviňujícím mocensky vyřídí. Pro třetí cestu, totiž pro přiznání, omluvu a odpuštění, je stále méně prostoru. Taková cesta vyžaduje existenci společného referenčního bodu - sdílených hodnot, postojů a příběhů, na základě kterých by bylo možné dojít k rozhodnutí, zda za omluvou je skutečná lítost. Liberalismus má sklon sdílené hodnoty dílem vytěšňovat, dílem schematizovat. Přitom o opravdovosti nějakého postoje se nelze přesvědčit jinak než subjektivně. Tedy z dnešního pohledu nevěrohodně. Cesta do Canossy už není možná, alespoň ne v Evropě. Cena za to je, že do toho mlýna politiky a médií se musí sypat stále nové a nové osoby. Počítá se už víceméně najisto s tím, že se to provalí na každého. Na někoho dříve, na někoho později. To, že mezi jednotlivými protagonisty jsou přesto velké rozdíly,

se zdá být méně zajímavé než ten šťavnatý příběh konečného pádu.

Davidův příběh je úplně jiný. Těžko si dnes představit reprezentanta státní moci, který by toho bláznivého Nátana neobvinil z nactiutrhaní. A kdyby se nakonec stalo to nepravděpodobné, že by proti Davidovi přeci jen svědčili i jeho lidé, vznikl by boj na život a na smrt. David by to pravděpodobně ustál. Lid by mu však již asi nevěřil. Považoval by ho za pokrytce. Se všemi negativními dopady na morálku a náboženství dané země.

Nevím, zda je správné na ten cynismus, se kterým se lze setkat u médií i politiků, vztáhnout termín *duchovní mocnosti zla v nebeských oblacích* podle Ef 6.12. Mám pocit, že tomu tak je. Jsme vyzýváni, abychom

se tomu postavili. Ve svých životech, v našich rodinách, v našich sborech, v zaměstnání. Jsou to samé jednoduché věci. Na právu a spravedlnosti záleží. Cílem není odsouzení, ale pokání. Pokání je obtížné tam, kde není porozumění. Pokání v rámci společenství dává smysl úměrný tomu, jak je ve společenství sdílený příběh evangelia. Důraz na vlastní důstojnost je nepřitelem pokání. Důstojnost bližních však máme šetřit, zvláště těch, kteří stojí v čele. Na ty je na druhé straně vloženo větší břímě odpovědnosti. Nejenom za ně samé, ale za právo a spravedlnost. V rámci církve to lze také říci tak, že jsou odpovědni za to, že vůči hříchu nebude panovat lhůstevnost. Vlastně to teoreticky všichni dobře známe.

Aleš Drápal

(úvodní slovo na schůzi kurátorů seniorátu)

VÝLET DĚTÍ

Chyťte Hageny!

Znáte nějaké strašidlo? Určitě, a nebude jich málo. Jsou na leckterém zámku, hradu a kolik jich pobíhá po pražských ulicích... A nejen tam. Jedno z „novějších“ strašidel straší i v Českém krasu. Podle pověsti je to duch německého vojáka, který se ukrýval na konci 2. světové války ve štolách lomu u Mořiny, tam byl odhalen a zahynul za závalem. Ale pokoj nedá dodnes. Údajně bere lidem věci a schovává si poklad.

A za ním jsme se vydali i my – 16 dětí a tři vedoucí (Lída, Anka a já). Vlakem do Berouna, po mostě přes Berounku a po cestě podél řeky. Dobýváme bunkr, zastavujeme se u koní. V dálce je vidět lom Alkazar. Tam si sedáme a obědváme. A vzhůru do štol! Zatímco všichni postupují do nitra skály, ozývá se výsměšný smích a někdo zdrhá i s několika batohy – kdo asi? V přestrojení za Hageny se ukrývám v sousední štolě. (dlužno poznamenat, že štolu už jeden „Hagen“ obývá – bezdomovec zalezlý pod dekou. Tříkrát se mě zeptal, jestli nemám cigaretu, ale pak vytáhl svou vlastní.). Trvalo to dlouho než mě našli...a už utíkám před pronásledovateli do tmy. Zastavili jsme se až ve velké louži. Hagen je chycen a zneškodněn!! A vzápětí je nalezen i poklad. Ještě jednou se vrátíme do první štol, abychom ji důkladně prozkoumali. Také zkusíme jak vypadá pravá jeskynní tma. Jako v pytli. Jen to pravé jeskynní ticho se nám nepodařilo.

Údolím Kačáku (Loděnice) se dostáváme do lomu V kozle. Hrajeme na schovávanou, rybičky a já chytám cvrčky. Viděli jste někdy cvrčka? Teď nám i zacvrkal. A na rozloženou deku

přistála vážka. Po celý den nám přeje počasí. A tak někteří neodolají a smáčejí se v Berounce. Někteří i víc než jen nohy.

Srbsko, přes lávku k železniční zastávce, ještě jedno překvapení v podobě zmrzliny, a vlakem směr Praha. Většina dětí vystupuje na Smíchově, čtyři předávám na Hlavním nádraží. Žádné dítě nezbylo a ani nechybělo.

A kam příště? Nechte se překvapit, k objevování je toho stále dost.

Milan Bareš

VÝLET DO JENČE

Třetí květnovou neděli se věkově pestrá skupina turistů vydala do areálu vznikajícího parku v Jenči. Potěšili jsme se barevností květin a porovnali, co se v areálu (který má být za dva roky zpřístupněn veřejnosti) za rok změnilo.

(fotografie na další straně)

STUDENT NICK

Nick (Vanlathanga Chettri) ukončil s naší pomocí studia na biblické škole.

Jeho poslední dopis byl uveřejněn v květnové Bráně. Mnohé čtenáře zarazila věta „Nevím, jestli budu moct napsat ještě jeden dopis a poslat vám fotografii.“ Jitka Zvánovcová nám to vysvětlila: všechny dopisy byly posílány prostřednictvím zprostředkující agentury - studenti ani organizace, které je podporují, neznají adresu svých partnerů. Fotografie, kterou dnes uveřejňujeme, nám spolu se zprávou o ukončení Nickova studia poslala agentura.

RŮZNÉ

6. června se s naším sborem rozloučil Pavel Kukačka. Přejeme mu, aby našel společenství, které bude vyhovovat jeho představám a kde se bude cítit jako doma.

Pravidelné koncerty na Vinohradech začnou až v říjnu.

Milí bratři a sestry, od 18.-22.8.2010 proběhne pod hlavičkou outdoor akcí výjezd mládeže do Itálie na zajištěné lezecké cesty (tzv. ferraty). Akce se nám zaplnila (ba přeplnila) dříve, než jsme jí mohli začít víc inzerovat. (Max. kapacita, kterou jsme schopni z bezpečnostních důvodů zvládnout, je 15 osob). Máme radost a zároveň se trochu bojíme, že s námi tentokrát jede opravdu dost lidí mimo sbor. Chtěli bychom vás proto požádat o přímluvné modlitby, a to jak za to, aby akce proběhala bez nehod, tak hlavně za všechny, kteří Pána Boha zatím neznají a jednou s námi. Děkujeme. Marie a Aleš Jelínkovi

**Přejeme všem krásné prázdninové dny
ať už na sólo toulkách
nebo společně s ostatními
na táborech, vodě, horách
sborové dovolené**

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; třetí neděli v měsíci je vysluhována
sv. Večeře Páně

Úterý 16:30 – 18:30 **Odrost**

Úterý 18:30 – 21:00 **MLádež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:30
**Setkání předškolních
dětí a prvňáčků (i s maminkami)**

**úřední hodiny faráře
Jaroslava Pechara**
úterý a středa 14.00 – 16.00
čtvrtek 10.00 – 12.00

Obsah

Slovo na úvod	2
Staršovstvo	3
Křest	4
Trochu jiné bohoslužby	5
David, moc a my	6
Výlet dětí	8
Výlet do Jenče	9
Student Nick	10
Různé	11
Poslední stránka	12

Verš na červen

Toto praví Hospodin. Dotazujte se mne a budete žít!

Amos 5,4

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla/hes10idx.htm>

BRÁNA

XVI. ročník, číslo 6 – červen 2010

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, J. Holý

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>, branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Na fotografii na titulní straně je brána Jeneč (autor: Jarka Pecharová)